

[Weikop.]

bestemmelsen, og han pegede på, at under Suezkrisen kunne der have været brug for den og meget mere. Heroverfor må jeg hævde, at hvis vi skulle give bemyndigelseslove til ministre og regering med henblik på alt, hvad der kan ske i fremtiden, skulle vi så sandelig give mange bemyndigelseslove. Jeg kunne have lyst til at spørge den højtærede handelsminister: hvad har man egentlig folketinget til? Hvis der skulle ske et eller andet, så kan den højtærede minister, som andre må det, komme til folketinget. At man skal blive ved med at slæbe på nogle bemyndigelser, som er fremkaldt af krig og ulykker, forstår jeg knapt.

Jeg vil altså gerne i udvalget vende tilbage til de spørgsmål, jeg her har omtalt; som sagt betragter jeg ikke en sådan drøftelse som overflødig. Den højtærede handelsminister har jo netop givet tilsagn om, at der ikke skulle være mere administration en højst nødvendigt, og dermed tænker den højtærede handelsminister vel ikke alene på licenskontoret, men på, hvad der i det hele taget kommer ind under handelsministeriets område, når man går over til de nye tilstande. Man må ikke glemme, at meget af det, vi har slæbt rundt med, er kommet til veje under ganske andre forudsætninger. Jeg er glad for ministerens tilsagn og håber, at han også vil være enig med mig i, hvad jeg tillod mig at sige i går, at man skal støvsuge alle vegne, sådan at der kan blive, om jeg så må sige rent gulv til at modtage de nye administrationer, vi får. Jeg er her enig med det ærede medlem hr. Poul Møller; jeg tror nok, der skal blive tale om ny administration på forskellige områder, når dette først føres ud i livet.

Fuglsang: Jeg vil ikke påstå, at de taler, der indtil nu er holdt under denne debat, har været egnet til at styrke mit partis for øvrigt ikke ret store sympati hverken for markedsplanerne eller de ledsagende foranstaltninger, vi her drøfter. Der er i talernes løb udtrykt mange former for tvivl og ængstelse, man har ladet manganen en form for opposition snart mod dette, snart mod hint skinne igennem, men tilbage står det

mål, som man tilsyneladende alligevel er enig om at styre imod, nemlig tilslutning til et eller andet markedsområde; og det er altså ved skæbnens gunst eller ugunst blevet de syv.

Når man nu taler om det, der skal ske, og om det, der skal forhandles i udvalget eller udvalgene, taler man, som om man stod over for et eksperiment, bestående af næsten lutter ukendte faktorer. Det er efter min mening kun delvis rigtigt, idet vi trods alt har praktisk erfaring for, hvad markedsplaner betyder; jeg tænker her på Mellemeuropa med dets fællesmarked, dets Kul- og Stålnunion, dets Euratom, alt sammen praktiske eksempler, som man efter min mening ikke kan komme uden om, når man nu skal drøfte denne sag videre. Og hvad fortæller dette praktiske eksperiment os? Det fortæller, at den store økonomiske frihed, som man taler om at man går ind til, i virkeligheden er de store og økonomisk stærkes frihed til at handle over for de mindre og svage; det gælder også nationerne imellem. Som praktisk eksempel har vi inden for Kul- og Stålnunionen erfaringerne fra Belgien, der blev stillet over for kul-kongerne i Ruhr; hvad angår landbrugs-eksport har vi erfaringerne fra Holland, der stadig er stillet over for Vesttysklands og Frankrigs landbrugsbeskyttelse, og hvad angår industrien har vi et land som Italien, der i sig selv er et stort land, men som ligesom vi mangler råstoffer, og som derfor industrielt set har vanskeligheder at slås med.

Vi har også visse erfaringer for, hvad markedspolitikken betyder indadtil i hvert enkelt land: de store, økonomisk stærke monopoler har kræfter til at tilpasse sig konkurrencen, medens de mindre virksomheder og erhvervsdrivende har meget få chancer for at komme igennem. Inden for landbruget taler det store landbrugs folk allerede nu om småbruget og udstykning som noget utidssvarende, noget urentabelt, og fælles for alle lande er det, at arbejderklassen mærker denne markedspolitik i form af udsigt til prisstigninger og fare for arbejdsløshed. Det er altså den samme udvikling, man lægger op til; man binder os til økonomisk stærke stormagter som England og til dels også Sverige og aner-